

ΑΠΟ ΤΑ “ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ,”

I

Ο ΕΡΩΣ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

Εἰς τὸν Ἀριστίαν.

ΚΕΙ, ἔτσι ξετρελλαμένη,
μὲ τὰ καρδιά στὰ νεκρῶ
μένα χέρια, ἐπάρω εἰς τὸν
σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου!
Ἐκατομύρια ἔχεις σταν-
ρώση, τῆς καρδιάς Πιλᾶτε!
Ἔλα καὶ σὺ τώρα τὰ τοιά-
σης τί θὰ πῇ πόρος, τί θὰ
πῇ μαρτύριο, τί θὰ πῇ θά-
ρατος!

Δὲν ἐκουράσθης, ἀφ’ ὅτου ἡ Ἀφρογένητη
σ’ ἐγέννησε, τὰ τρέχῃς ἐδῶ κ’ ἐκεῖ σὲ κάθε ἀνθι-
σμένο καὶ σὲ κάθε ξερό τόπο, σὲ θάλασσες καὶ σὲ
στεριές, σὲ παλάτια καὶ σὲ καλύβια, παντοῦ·
σὰν ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας ἐκυριαρχοῦσες εἰς τὸ
ἀπέραντο βασίλειον τοῦ ἀνθρωπίνου στήθους·
Δὲν ἀπέχασε τὸ παχυνλὸ σου χέρι τὰ ρίχρη
φαρμακερὲς σαΐτιες καὶ τὰ σωριᾶζή θύματα, τὰ
σπαράζη ψυχές, τὰ πρίγη εἰς τὸ δάκρυ ἄπειρα
μάτια, τὰ ξηραίνῃ σὲ στεναγμοὺς τόσα χεῖλη!

Ἀλλὰ νὰ ἐπρόβαλε καὶ γιὰ σὲ ὁ ἐχθρὸς·
ἀμείλικτος, ὅπως καὶ σὺ σκληρὸς, ἀσπλαγχνος·
Ὁ Γάμος. Καὶ εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου
σου, τὸν ὁποῖον περιβάλλουν ἀνοιχταὶ ἀκόμη
ἐκ τοῦ σπασμοῦ αἱ — μεγαλείτεται καὶ ἀπὸ τὸ
σῶμά σου — πτέρυγες, ἀντὶ ἀκαθάρτου στεφά-
νου Θεῷ τῶν αἰώνων. φέρεις στέφανον ἀπὸ ἄρθη
πορτοκαλλιάς. Στάζει το αἷμα ἀπὸ τὸ παιδι-
κόν σου μέτωπο — τοῦ πόρου δάκρυ — καὶ κάθε
σταλαγματιὰ εἶνε μία ἐποποιῶ τραγωδίας, ἕνας
κευθμὼν δακρύων, ἕνας Καϊάδας θανάτου.

Καὶ τώρα, δὲν ἡμποροῦν πλέον τὰ χέρια σου
νὰ ρίξουν βέλη. Εἶνε πεθαμένα, καὶ ἡ φαρέτρα
κερὴν τὰ μικροσκοπικά σου πόδια δὲν ἡμποροῦν
νὰ τρέξουν· τὰ καρδιά εἶνε βαθεῖα στὸ ἔδλο
βαλμένα. Γέρνει τὸ ξανθόμαλλο κεφάλι σου
εἰς τοῦ θανάτου τὴν ἀγρία ἀγωνία καὶ ἕνα
πελώριο σύννεφο ἀπὸ τὴν οὐράνια πατρίδα σου

Φ. Ἀριστεῖς.

ἐρχεται νὰ ἀρπάξῃ γιὰ πάντα τὴν ἀμαρτωλὴ
ψυχὴ σου. . .

Κοιμήσου τὸν αἰώνιον, ὦ μαγευμένη Μάστιξ!
Καρεῖς δὲν θὰ σὲ θηρηρήσῃ, διότι δὲν ἀφησες δά-
κρυ, δὲν ἀφησες μοιρολόγι ποῦ οἱ ἄνθρωποι νὰ
μὴ τὰ ἔχουν σκορπίσῃ ἐξ αἰτίας σου.

«Ὁ ἔρως ἐσταγιαζόμενος!» Ὡ γλυκὺ μου
δρεῖρον. . .

Ἄλλοιμορον! Ὁνειρὸν κουρασμένης γαρτα-
σίας μόρον. Ὁ ἔρως εἰς τὸν τάγον; Ἀθά-
ρατος, ὅπως ὁ Θάνατος, θὰ βασιλεύῃ, καὶ

μόνον εἰς τὸν φαρταστικὸν σταυρὸν τοῦ καλλιτέχνου θὰ σταυροῦται, ἔτοιμος νὰ τοξεύσῃ καὶ πάλιν, καὶ αἰωνίως, τὰ βέλη, περὶ τὰ ὅποια ζῇ καὶ κινεῖται ὁ κόσμος ὅλος, ἐν χαρμονῇ καὶ ἐν σπαραγμῷ.

II ΤΡΙΛΟΓΙΑ

1

ΥΤΤΑ με καὶ τὴν ψυχὴ μου πάρε. Σκόρπισε τῆς ἀκτῖνες σου καὶ φώτισε τὸν ζωτάρῳ τάφον, ποῦ μὲ τὰ ἴδια σου μάτια ἀνοιξες. Νεκρὸς εἶμαι. Κντταξέ με. Ἄ! Δεῖλῃ! Φοβάσαι μήπως τὰ μάτια σου μοῦ δώσουν ζωή;

Ἄ! Μὴ μὲ κντταξ. Θὰ ἀναστηθῶ καὶ τρομερώτερο μαρτύριον θὰ μὲ βασανίσῃ. Μὴ μὲ κντταξ. Προτιμότερος ὁ τάφος ἀπὸ τὴν Κόλιν.

2

Μίλα μου. Ἀπὸ τὰ χεῖλη σου γοργῇ κυλῶ ἡ ζωή. Ἄς μελωδῇ σου τραγοῦδι ἔρωτος τὰ ἀρμονικὰ σου λόγια.

Ἄ! Μὴ μιλῇς. Ψυχορραγεῖ—στὸ κάθε μίλημα σου—ἡ προὐχὴ τὰ χεῖλη μου, ποῦ δὲν μποροῦν νὰ ἐρωθοῦν μὲ τὰ δικά σου χεῖλη. Ἄφῃς τα νὰ στενάξουν κρυφά. Μὴ μιλῇς, ὦ, μὴ τὰ πληγώρῃς.

3

Ἄ! Εἰς κορτά μου! Ἀπὸ τὸ ἀφρογένητο σῶμα σου Ἀνάστασι ψυχῆς γυνεύω. Πειὸ κορτά. Θὰ ροιῶσω ὅλον τὸν κόσμον, ὅλην τὴν καλωσύνην θὰ κλείσω μέσα μου, ἔλα!

Ἄ! Μὴ πλησιάζεις, μὴ. Τὸ ἄθλιο σῶμα σπαράζει ὅταν δὲν σὲ βλέπω. ὦ καὶ νὰ πλησιάζῃς. Ἄ! Φύγε! Μὴ ἐγγίξῃς τὰ σάβανα μου. Ἄφῃς μου σταυρωμένα τὰ χέρια, ἡσυχὰ τὰ μάτια. ἔτσι, μακρὰ, μοῦ φαίρεσαι πειὸ ὡμορφῇ, πειὸ γλυκειά, μοῦ φαίρεσαι ἄγγελος καὶ ὄχι γυναικα. Μὴ πλησιάζεις, μὴ.

III ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ

ΓΑΠΗ μου! Ἄ! Εἰς τὴν ἀγκαλιά μου, ἔλα καὶ πές μου τὴν εὐχὴν νὰ ποῦν τὰ χεῖλη μου γιὰ τὴν γιορτὴ σου τὰ φυλλοκάρδια μου σιγὰ σιγὰ ἀνοι-

γουν, σὰν κάτι νὰ θέλουν νὰ ψιθυρίσουν. Εἰν' ἡ γιορτὴ σου. Σὰν τί προσευχὴ νὰ κάμω στὴ Παραγιά, ποῦ τόρομά της ἔχεις; Κνττάξω τὰ μάτια σου καὶ λέγω: Τὸ φῶς τους—αἰώνια ἀνατολὴ στὰ ὄνειρά μου—νὰ νικήσῃ τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι.

Βλέπω τὰ χεῖλη σου καὶ συλλογίζομαι: Καλοσύνη νὰ σκορπίζει τὸ χαμόγελό τους καὶ νὰ μοῦ ἀνοίγουν διὰ πλάτα τοῦ νοῦ τὰ μαγικά παλάτια.

Κνττάξω τὸ σῶμα σου καὶ τὰ δόκρυα μὲ πρίγουν. ὦ νὰ τὸ χαρῶ δικό μου αἰώνια νὰ εἶνε, πάντα κορτά μου, πάντα στὴν ἀγκαλιά μου νάσαι συντροφίσσα πάντα στὴν χαρὰ καὶ παρηγορήτρα στὴ θλίψη.

Καὶ ὅταν—ἡ μόνη μου εὐχὴ—ὁ Χάρος—νικήσῃς ἀχόρτατος—ἀπλώσῃ τὸ σκελετωμένο χέρι του ἀπ' αὐτὸν τὴν πολυπαθὴ καρδιά μου, ὦ Καλή μου Παρθένε τῶν θλιμμένων ὦ γιάτρισσα, κάμε μαζί μου κι' αὐτὴ νὰ πεθάνῃ, στὴν ἴδια κάσα νὰ μᾶς βάλουν, ὁ ἴδιος παπᾶς νὰ μᾶς ψάλλῃ, ἡ ἴδια λαμπάδες τὸ ἴδιο νὰ χύνουν φῶς στὰ ἀγρὰ μέτωπα μας, ὁ ἴδιος νεκροθάφτης μὲ τὴν ἴδια σκαπάνη τὸ ἴδιο νὰ ρίξῃ χῶμα. Κ' ἔτσι θὰ νικήσουμε τὸν Ἀνίκητο, θὰ βροῦμε μὴν ρέα Ζωὴν στὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς Γῆς καὶ ἂν ἡ ψυχὴς θὰ πετοῦν ἀγκαλιασμένες εἰς τὸν αἰθέρα, τὰ σώματά μας, ὦ εὐτυχία! θὰ φιλοῦνται. καὶ αὐτὰ, πεθαμένα.

IV

ΠΕΘΑΜΕΝΑ ΦΟΥΛΙΑ

ΑΝΟΡΑΜΑ μαγικό ἀπλώνεται ἐμπρός μας.

Ὁ Σαρωνικὸς βουτηγμένος εἰς ἕνα ἀκτινοδόχημα. Ὁ οὐρανὸς παρηγορεῖ ἕνα ἔτι θρίαμβον τοῦ σεληνόφωτος.

Καὶ ἡ ἀγάπη μου πλάι.

Ἡ ἀκτῖνες—ἡ ἴδια ἡ ματιὰς της—παίζουν ξετρελαμμένες μὲ τὰ νερά. Ἄλλες σβύννουνται, ἄλλες γενοῦνται. Ἐνα κρυφτὸ χαριτωμένο, ἕνας χορὸς, ἕνα λιγώμα.

Τὴ βραδυνά ! Ἡ ψυχὴ μου ξαραγερριέται.
Καὶ αὐτὴ διπλά μου.

Τὸ φόρεμά της ἰκονμποῦσε ἐπάνω μου. Τὰ
δικά μου βλέμματα ἀρεπαύοντο στὰ στήθη της·
τὰ δικὰ της, στὰ νερά, λὲς καὶ τὰ ἐναυόβιζαν.

"Ἐνα κοριτσάκι πουλεῖ φρούλια. Εἶδα τὰ
στήθη της καὶ εἶπα : Γιατὶ ρὰ εἶνε χωρισμένα;

Τῆς τα δῶσα. Σῶμβολα
τοῦ ἔρωτός μου. θαρρεῖς καὶ
εἶχαρ ἀνοΐξῃ μέσα στὴ ψυ-
χή μου.

Τὰ πῆρε. τὰ ἔβαλε στὰ
στήθη της. Κ' ἐκεῖνα, στεφα-
ρωμένα μὲ τὰ φρούλια—τὸν
ἀφρό τῆς ἀγρότης—ἐσιγό-
τρεμαν.

Δειλὰ-δειλὰ δὴ τρεῖς ἀ-
κτῖρες ἔπεφταν ἐπάνω καὶ φι-
λοῦσαν τὰ φρούλια μὲ ζήλεια
καὶ ἐκεῖνα ἔγερται καὶ φι-
λοῦσαν τὰ ἀγαπημένα στήθη, σὰν ρὰ ἦσαν
μητέρα τους.

"ὦ, μὲ τί λαχτάρα ἔβλεπα τὰ ἄρθρα μου ρ'
ἀρθοῦν μὲ τόση στοργὴ ἐπάνω στὸ μαγικὸ ἐκεῖνο
θερμοκήπιο, στὰ ὄνειρέμένα ἐκεῖνα στήθη...

Ὁ ἄνεμος φιλοῦσε τὰ μαλλιά της. Τὰ χεῖλη
της μισοανοικτά, ἐπίτηδες λὲς καὶ τᾶφινε ρὰ
ρὰ φεύγουν οἱ παλαιοὶ πόθοι. Κ' ἔτρεμαν τὰ
στήθη της, καὶ ἦσαν μὴ ἐρωτικὴ γραμμὴ τῆς
Γῆς μὲ τὸν Οὐρανό. Ἡ Γῆ εἶχε στείλῃ τὰ φρού-
λια της. Ὁ Οὐρανὸς τῆς ἀκτῖρες του. ὦ ἀγα-
πημένα, ἀθάνατα στήθη!

"Ἐκλείσα ρὰ μὴ στιγμὴ τὰ μάτια. Μπο-
ροῦσα τάχα ρὰ κυττάζω ἀδιάκοπα τὰ φλογι-
σμένα ἐκεῖνα μύτια της; Καὶ ἔνοιωσα ἔξαφρα
κάτι φτεροῦγες γύρω μου, ἕνα ἀγγελικὸ ἀνάσα-
σμα ρὰ μὲ περικυκλῶν ἕνα θόρυβο παράξενον.

Ἦσαν αἱ ἀγαμνήσεις, τὰ ὄνειρα...

✠✠✠

Τὴν εἶδα τότε μέσα εἰς τὸ ἀμφίβολο φῶς

νεκρικῶν λαμπάδων· ἄστραφτε τὸ μελαγχολι-
κὸν κάλλος της καὶ μὴ ἀλυσίδα ἀπὸ δάκρυα
ἐστεφάνωρε τὰ μεγάλα της μάτια.

Τὴν εἶδα ἔπειτα εἰς ἕνα ἐρημικὸν δρόμον,
κάτω ἀπὸ φύλλα ἀργυρωμένα στὸ φῶς τῆς Ἀύ-
σεως ρὰ βαδίζῃ μόνη καὶ ἐγὼ ρὰ προπορεύομαι
καὶ αὐτὴ ρὰ μοῦ στέλλῃ φιλήματα καὶ ἐγὼ ρὰ
ξεριζῶν ἀπὸ τὴν καρδίαν τὰ πειδὸ σπάρια ἄρθη
καὶ ρὰ τὰ μαδῶ καὶ ρὰ τὰ στρώω ρὰ ρὰ δια-
βαίῃ.

✠✠✠

Με ξύπνησε τὸ μεσονύκτιο ἀγέρι.

Τὰ ὄνειρά μου σβέσθησαν εἰς ἕνα ἔξαφρικὸ
ρίγος.

Καὶ χωρισθήκαμε...

Μὰ μὴ παρηγοριὰ μοῦ στέγνωρε τὸ δίκρυ
τοῦ χωρισμοῦ.

Συλλογιζόμενα πῶς θὰ ἔχῃ διπλά της τὰ
φρούλια, κ' ἔτσι θὰ μὲ θυμᾶται. Τί περισσότερο!
Ἄν καλοκυττάξῃ, ἔλεγα, θὰ ἰδῇ μέσα στὰ
φύλλα τοὺς διπλωμένους τῇ ψυχῇ μου. Θὰ 'δῇ
τὴν καρδίαν μου μέσα κεῖ φυλακισμένη, τοὺς
πόθους μου, τὸν ἔρωτά μου!...

"Ἀχ! Ἀνπηθῆτε με...

Καταρασθῆτε τὴ φοβερὴ μου Μοῖρα.

Καρεῖς σας, μὴ ρωτήσῃ.

Τὰ φρούλια, ἄχ! ποῦ εἶνε τα.

Τὰ φρούλια!

Τὰ κλαίει ἡ ψυχὴ μου.

Φρούλια δὲν ὑπάρχουν!...

Τὰ σάρωσε ἡ λησμονησιά...

Μοῦ τῶπε: Τὰ πέταξε!

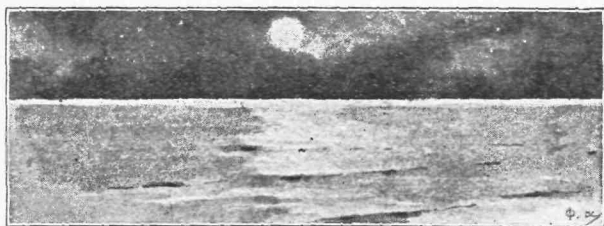
Τὰ 'δῶσα μὲ τόση λαχτάρα καὶ πέθαναν
τὰ δύστυχὰ μὲ τόση καταφρόνια!

Πεθαμένα, ποὺς ξέρει ποῦ ρὰ εἶνε...

Πεθαμένη καὶ ἡ καρδίαν της, οὔτε ἕνα ὄνειρο
δὲ ἔχει πειά...

Φρούλια δῶστε μου! Χιλιάδες, ἐκατομύρια
φρούλια ρὰ τὰ σωριάσω ὅλα μαζὴ ἐπάνω της,
ἀδιάκοπα ρὰ ρίχνω ρὰ τὴν γεμίσω ὅλην, τὰ
μαλλιά της, τὰ στήθη της—ἄχ! τὰ ἄπορα
στήθη της—παν-οῦ, καὶ ἔτσι καθὼς θὰ εἶνε στο-
λισμένη ρὰ πέσω ἐπάνω της, ἐπάνω στὰ φρού-
λια ποῦ θὰ ξεψυχῶντε στῆς ματιές της καὶ στὸ
ἀνάσασμά της καὶ ἐκεῖ ρὰ μέλω δίχως προή,
περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὰ λευκὰ τοῦ ἔρωτός μου
σύμβολα, μὲ τὸ ἐξωτικὸ, ἄλλου κόσμου, ἄρω-
μά τους.

Φρούλια! Δῶστε μου φρούλια...

Φ. Ἀριστείδης.

V

ΘΥΜΗΣΟΥ

Στὸ Φάληγο.

ΘΥΜΗΣΟΥ τὴν ἡσυχὴν
βραδυνά, ποῦ ἡ θάλασσα
ἀπλώρετο σὰν ἐρωτευ-
μένο χαμόγελο καὶ ἡ σε-
λήνη σκορποῦσε ἐπάνω
τῆς χιλιῆς τρελλῆς ἀ-
κτῖνες, καὶ αὐτὴ ἔτρεψε
ὥσ' ἄν γυναικεῖο στήθος
καὶ ἐλαμποχοποῦσε καὶ
ἔρριχνε καὶ σὺ τῇ μα-
τιά σου — τὴν μαγικὴν,
σὰν σεληνόφωσ. ματιά
σου — καὶ ἡ δυνὸ λάμψε

ἐφιλιούρτο καὶ κυματοῦσαν εἰς ἓνα ἀρήσυχον
φωσφώρισμα, εἰς ἓνα αἰθέριο ἀγκάλιασμα, στὰ
γαλαρὰ νερά.

Στὴ Φρεαττί.

Θυμήσον ὅταν σοῦ ἴδωσα τὰ κάτασπρα, τὰ
ἄγγικτα φούλια, πῶς ἡ ματιές μας ἐρώθηκαν
εἰς ἓνα μυστικὸν ἀσπασμὸν καὶ σὺ ἐκάρφωσες
τὰ φούλια ἐπάνω εἰς τὰ παρθερικά σου στήθη,
καὶ ἡ καρδιές μας ἐδέθηκαν σφιγκτὰ μὲ τὰ κά-
τασπρα, τὰ μυρωμένα φύλλα τους

Στὴ Κηφισιά.

Θυμήσον ὅταν κάτω ἀπὸ τὰ γέριχα πλατά-
ρια, στῆς ἀνθισμένες περιπλοκάδες τὸ λιγυρὸ
σου κορμὶ, τὸ κυπαρισσένιο, ἐδιάβαινε καὶ ἡ σε-
λήνη ἐφιλοῦσε τὸ πένθιμο φόρεμά σου μὲ τῆς
μελαγχολικῆς ἀκτῖνες τῆς καὶ σὺ μὲ χαριτωμένο
γέλιο σκορποῦσες στὰ στήθη μου τὴ χαρὰ καὶ
τὴν Ἀθανασία. . .

Στὸ ὁπῆτι.

Θυμήσον ὅταν ἀκούμπησα, τὴν ὥρα ποῦ ὁ
ἥλιος ψυχorraγοῦσε στὰ βουνά, τρεμουλιαστὰ
τὰ χεῖλη μου — ὦ ἄφραστη, ὦ Παραδείσια σιγ-
μὴ — σὶδ' ἰορᾶτο λαμὸς σου καὶ σοῦ ὄσφιγα
τὸ ἀπαλὸ χέρι, θυμήσον πῶς στὴν αἰθέρια ἐκείνη
ἡδονή, βουδός, χωρὶς προὐ ἀπόμεινα, καὶ γορά-
τισε ἡ ψυχὴ μου στὴν παρθεριά σου ἐμπρός,
καὶ σοῦ ἴδωσα ἓνα κρυφὸ φιλί, ὦ θυμήσον γλυ-
κειά μου ἀγάπη, καὶ κλάψε, κλάψε μαζὶ μου,
κλάψε τὸ σκληρὸ μας χωρισμὸ, κλάψε ποῦ δική
μου δὲν εἶσαι πειά. . .

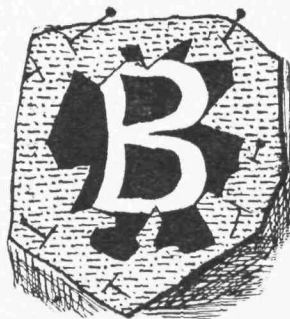

Φ. Ἀριστείδης

VI

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

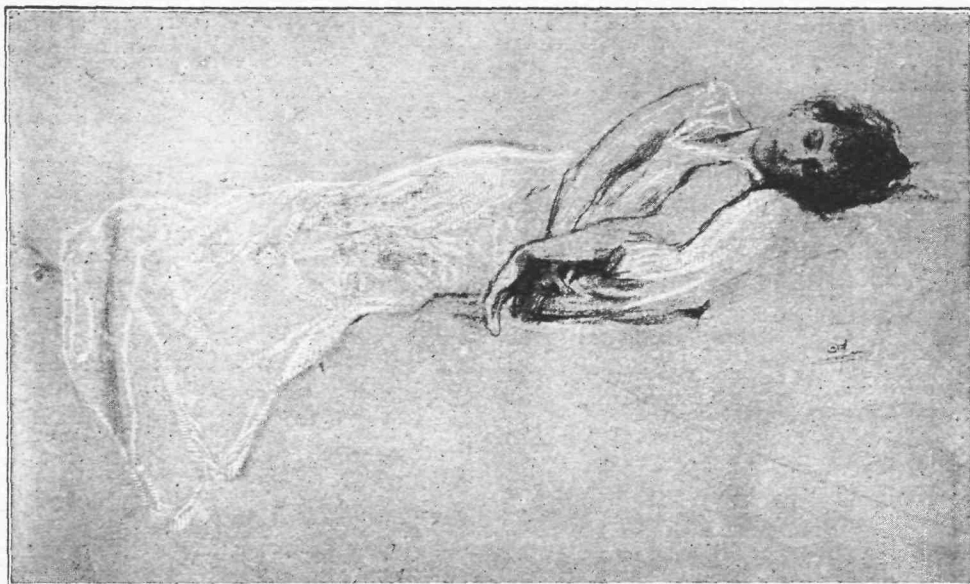
1

PEXEI! ὦ χαρά!
Πῶς σὰς ἐπρόσμενε
ἡ ψυχὴ μου, πρωτο-
βρόχια! . . .

Κεραυνοὶ ξεσχί-
ζουσιν τὸν ἀέρα στε-
ραραμοὶ τὸ στήθος μου
ξεσχίζουν.

Πέφτουν αἱ παρί-
δες σιγαρὰ-σιγαρὰ
καὶ κυλοῦν μὲ θοῆνον στὴ γῆ. Πέφτουν καὶ τὰ

Θάλεια Φλωρε

δάκρυα μου βουβὰ ἀπ' ἄνω στὸν ἔρημο τόπο τοῦ
ἔρωτός μου.

Καλῶς ἤλθατε πρωτοβόχια ! Ἐλάτε, μὲ τὰ
δάκρυα σας τὸν πεθαμένο μου πόθο ραντίστε.

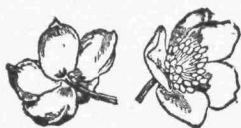
2

Σὲ μιὰ ἀστραπή βλέπω, στὸν φωτεινὸ καὶ
ἀγριεμένο δρόμο της, τὴν μορφή της. Φωτο-
λουομένη μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα. χάνεται.
Τὴν σέρνει μαζὶ της ἡ ἀστραπή καὶ διπλωμένη
σὲ φῶς μαζὶ της φεύγει, στῆς γῆς τὰ τρισοβαθὰ
Ἄχ ! Ναί· ἐκεῖ τῆς ἔπρεπε τὰ ταφῇ, ἀνάμεσα
στῆς φλόγες, βαθείᾳ, ἡ σκληρῇ, ἡ ἀπιστῇ !

Καὶ τώρα, ἐλάτε πρωτοβόχια, εἰς τὸν τόπο
ποῦ ἀφανίσθηκε ἔτσι ἔξαφνα· σιάζε βροχή, πέ-
φτετε ραγίδες, ποτίστε τὴ ξεροκαμένη γῆ, ἵσως
καὶ ἴβῃ ἕνα ἀγκάθι — σημάδι πὼς εἶρε ἐκεῖ
θαμμένη μιὰ σκληρῇ, μιὰ ἀπορη καρδιά.

3

Ὅρειεμένα πρωτοβόχια, σεῖς παρηγοριά
μου μόνη, σὰς ἀνολῶ τὴν ἀσάρχη ἀγκαλιά
μου ! Κλαῖτε μαζὶ μου τῆς χαρᾶς τὴν ὀρφάνια,
κλαῖτε τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο κλαῖτε. . .

VII

ΚΟΙΜΗΣΟΥ . . .

Εἰς τὴν ὁδὸν Φλωρε

ΟΙΜΗΣΟΥ ! Φτε-
ρουγίζουν τὰ ὄ-
νειρα γύρω σου οἱ
Μοῖρες κατὰ λέρε,
ἀγρυπνοῦνε γιὰ
σὲ ἀγαπημένα μά-
τια : Κοιμήσου !

Ξαπλωμένη μὲ
τὸ λευκό σου φό-
ρεμα, μὲ κλειστὰ
τὰ μάτια σὰν πε-
θαμένη μοιάζεις

Μὰ ἡ καρδιά σου ἀ-
ρήσυχη χτυπᾷ· τὸ στῆ-
θος σου κάποιος πόθος
ἀναταράζει. Κοιμᾶσαι,
μὰ ἡ καρδιά πορεῖ . . .

Κοιμήσου ! Γιατὶ σὰν
χαϊδέψῃ τὸ μέτωπο σου
τῆς Αὐγῆς τὸ φῶς, θὰ
φύγουν καὶ ὄνειρα καὶ
Μοῖρες, καὶ σὰν πεθα-
μένη πειὸ πολὺ θὰ μοι-
άζεις : Κοιμήσου !

Σ. Καρμασώζης